

Op deze feestdag van de kerkwijding van de Sint Jan van Lateranen, de kathedraal van de paus, voelen we ons verbonden met Rome en met de heilige Vader in het bijzonder. Het is een feest dat blijdschap en dankbaarheid met zich mee mag brengen, om verschillende redenen: omdat we mogen behoren tot die wereldwijde gemeenschap die de Kerk is, maar ook omdat we in ieder kerkwijdingsfeest ook vieren dat God ons zo nabij komt dat Hij onder ons wil wonen. En het is op die feestelijke dag van vandaag dat we een bijzonder streng evangelie horen: de tempelreiniging, waar Jezus alles wat aards is uit de tempel wegjaagt. Als we horen: *Hij maakte van touwen een gesel*, dan zullen we in ons vertrouwde woorden denken: zachte heelmeesters maken stinkende wonden. Er is de Heer blijkbaar veel aan gelegen om de tempel weer huis van God te laten zijn. *Breek deze tempel af en in drie dagen zal Ik hem doen herrijzen*. Wie aan de tempel komt, komt aan Jezus zelf. En om dat duidelijk te maken, gaat Hij niet zachtzinnig te werk.

Jezus sprak over de tempel van zijn lichaam horen we als uitleg van Zijn opmerkelijke woorden. En dat is voor ons natuurlijk ook de sleutel om het evangelie op deze feestdag te verstaan. Want als we de kerkwijding vieren van de Lateraanse basiliek, dan vieren we natuurlijk geen stenen – maar Jezus zelf. Hij heeft de tempel inderdaad doen herrijzen, om het in de woorden van het evangelie te zeggen. Jezus is uit de doden verrezen. En zo vieren we in deze Eucharistie als het ware beide geheimen: we vieren Gods aanwezigheid in het tempelgebouw, hier in ons midden in Gods huis – en we vieren de verrijzenis van Jezus, die hier als de verrezen in ons midden is. Op zich hebben we daarmee als gelovige mensen al genoeg te vieren.

Maar het geheim gaat verder. In de eerste lezing past Paulus het ook op onszelf toe: “Gij weet toch dat jij Gods tempel zijt en dat de Geest van God in u woont?” Daarmee wordt de aanwezigheid van God in ons midden – dat toch een van de wezenlijke elementen is van het kerkwijdingsfeest – ook daadwerkelijk *in ons* gelegd. In ieder van ons wil God wonen. De reden dat Paulus dit zo uitdrukkelijk zegt, is dat hij de gelovigen aanspoort om het leven op Christus te bouwen. En ik denk dat ik geen al te gekke sprong maak, als ik dit verbind met het thema van de ‘hoop’ dat op deze dag centraal staat. Als iets ons hoopvol mag stemmen, dan is het natuurlijk dat de Geest van God in ons woont! Om die reden is het ook dat wij als christenen altijd vanuit de hoop mogen leven.

Hoop is voor ons mensen een belangrijk gegeven. Zonder hoop worden we letterlijk ‘hopeloos’ en komen we tot ‘wanhoop’. Zoals we allemaal heel goed weten is dat geen fictief iets. Het is mooi om te zien dat zelfs de mensen in het evangelie, die zo stevig door Jezus worden aangesproken, zelfs dan nog ook vanuit de hoop blijven denken. Ze zeggen tegen Jezus: *Wat voor teken kunt u ons laten zien dat u dit doen moogt?* Die vraag zou je ook op kunnen vatten als een heel hoopvolle vraag. Alsof ze uitzien naar dat teken, zodat ze bevestiging vinden van dat wat er gebeurt. Ik geef toe, dat dit een heel welwillende uitleg is in het licht van de strengheid van Jezus. Maar het is zeker waar dat wij mensen mogen leven vanuit de hoop. We zijn ‘pelgrims van de hoop’ zoals het in het heilig Jaar heet.

Die hoop wordt uiteindelijk – ook omdat het een geschenk van God is – niet teleurgesteld. Dat mag ook blijken uit het einde van het evangelie, waar de leerlingen in de Schrift geloven en in het woord dat Jezus gesproken had. Het staat hier eigenlijk als een doel dat bereikt wordt. En dat is natuurlijk ook zo. En op diezelfde manier mag het ook voor onszelf gelden, dat wij – tot we aankomen bij dat doel van het geloven in de Schrift en in het Woord dat Jezus gesproken heeft – vol hoop op weg zijn. We mogen leven vanuit de hoop. Laten we, nu we dit feest vieren van Kerkwijding waarbij we Jezus zo dicht bij ons weten, ons voeden met die hoop. De hoop dat wij, die een tempel zijn van Gods Geest, eens ten volle bij Hem thuis mogen zijn.